

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 282. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632369788480/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

vilde have noget rigtigt Morsomt, skulde den Fornøjelse ikke nægtes hende i Johans evindelige Fraværelse.

Han gjorde et meget omhyggeligt Toilette, inden han om Formiddagen gik til Byen.

Da Tage Klokken to traadte ind til Margrete, sad hun henne ved Vinduet. Hun sprang op, da hun saa' ham, og sagde med et glædestraalende Smil, idet hun tog hans Haand og beholdt den et Minut inden i sin:

»Tusend Tak, fordi De kom!«

»Aa, jeg be'er, det var saa rimeligt.«

»Nej, De kan ikke tro — vil De ikke sidde ned — hvor flov jeg var ved at gøre Dem Ulejlighed. Men igaar Aftes blev jeg aldeles melankolsk ved Tanken om den Søndag, jeg skulde have. Og saa vidste jeg sandelig ingen anden, til hvem jeg turde henvende mig, end Dem. Men De er da ikke vred.«

Nej, Tage var tydeligt nok aldeles ikke vred; han var bare forundret. Var det virkelig Johans unge Kone, Guvernanten i Lotteriposen, der sad dér foran ham? En saadan Forandring

var jo rentud forbløffende. Hun var ikke til at kende igen.

Istedetfor Reformdragt bar hun et lyseblaat Jerseyliv, der sad fortræffeligt paa et fransk Korset. Livet aabnede sig lidt i Halsen, saa det lille Hoved rejste sig stoltere fra de fine skraa Skuldre. Ærmerne slap lige nedenfor Albuen, saa de smukke fyldige Arme lodes fri. Til Livet svarede et Skørt i lidt mørkere Blaat, af et glansfuldere Stof. Skørtet var kort som en Spaserekjole og, naar Margrete sad, saa' Tage tydeligt hendes nydelige Fødder i fine højhælede Sko og — o Under! — endog i lyseblaa Silkestrømper, syntes han.

Men dette var dog ikke alt. Straks begreb han ikke, hvori den store Forskel bestod, indtil det gik op for ham, at den allermest beroede paa Margretes Frisure. Hvor var de glatte Haarflader, der bredte sig ængsteligt som en Paryk over Margretes Hoved? Nu faldt Pandehaaret i fortryllende smaa gule Lokker ned mod Øjnene, medens den øvrige Fylde bukledede sig op til en straalende Guldhjælm.

Der var i Tages Hjerne kun én Tanke: hun er da ganske yndig.